

доста сполучливия изразъ: Сливенска „долина“ (das thal)¹⁾.

Вече въ 6 часа слѣдъ пладнѣ Селимъ Герей, изпратенъ по сѣщия начинъ, напуща Сливенъ и се прибира пакъ въ Кушъ-Бунаръ. По тоя поводъ не се посочва пжтѣтъ, по който Селимъ се е изкачилъ на Синитѣ-Камъни. Казва се само, че отъ въпросната „долина“ той пристига отново при „Птичия Изворъ“ (Кушъ-Бунаръ) на „Сливенскитѣ Алпи“ (Сини-Камъни): *dem Vogelquell auf die Alpe islemije*.

Селимъ Герей ще е стоялъ още дълго врѣме на Кушъ-Бунаръ, сношаващъ се съ Кримъ, защото наскоро е билъ посѣтенъ на сѣщото това мѣсто отъ извѣстния татарски князь-историкъ, Мухамедъ Герей (синъ на Хаджи Герей): *wo ihm der Verfasser der Geschichte der Krim seiner Zeit, der Prinz Mohammed Gerai besuchte*. Мухамедъ е прѣстоялъ на Кушъ-Бунаръ, като гостъ на Селимъ Герей четири дена: *und mit ihm vier Tage verweilte*²⁾. Послѣдниятъ ще е билъ посѣтяванъ и отъ сливенскитѣ власти, още повече, че храна и други потрѣби му сж били носени отъ града, но подробности липсватъ. На всѣки случай, прѣбиванието на Селимъ Герей въ Сливенъ и Кушъ-Бунаръ ще е оставило значителни слѣди и спомени както у турцитѣ, тѣй и у българитѣ въ Сливенъ и цѣлата околностъ. За тая „сто и седемдесетъ годишна работа“ до освобождението ни, нищо не се е запомнило.

Селимъ напуща Кушъ-Бунаръ на 29-и августъ 1702 г. (5 ребиулъ-ахжръ, 1114 г.) и отива въ селото Къзълджикли „до Заара“. (Днесъ село подъ това име нѣма ни въ новозагорско, ни въ старозагорско. Ако се основаваме на горнето свѣдѣние, т. е. че то дѣйствително е било до една отъ двѣтъ Заари, не остава освѣнъ да се допусне, че Къзълджикли е било прѣселено или разсипано. Въ к-агашко има село Къзълджикли, или прѣведено на български с. Дрѣново; ср. с. Къзълджикъ въ айтошко; с

¹⁾ Днесъ „колела съ кофи“ въ самия Сливенъ нѣма; такива сж се срѣщали около Аркарж-Куручъ (отъ салханитѣ на югъ) и при зеленчуковитѣ градини на сливенци край Тунджа (между селата Чаирлий и Турсунлий).

²⁾ H.-Purgstall, s. 181; Hammer (въ оригинала) 1836, IV, 36.